

LANT

A TINÓDI KLUB IRODALMI FOLYÓIRATA

Bálint Tibor

FOHÁSZ

JÉZUS!
KÉRLEK!
NAGY, SZENT
SEBEIDRE
ÉN LEGYEK
KENŐCS.
FOGADD EL
ÉLETEM!
KÍMÉLD
MÉLTATLAN,

GYENGE
SARJAM,
HELYETTE
NYÚJTSD
A HALÁLT
ÉNNEKEM...
BEÉRETT,
SZEDETT
GYÜMÓLCS
VAGYOK,

FOGYASSZON
ENGEM
A HALÁL.
KÍMÉLD
A VIRÁGOT,
ZSENGE ÁGAT!
ITT VAGYOK,
HÓHÉROD
MEGTALÁL...
+++

A TARTALOMBÓL

FELNŐTTEKNEK: Részeg párbaj * A nagy titok asszonyához * Gyöngypalota, mint a szerelem szimbóluma * Boritékolt lépés

GYEREKEKNEK: Iskolához * Elindultam szép hazámból * Furulya-ember * Hangya háború

1990. SZEPTEMBER 20.

I. évfolyam, 3. szám.

Ára: 25,- Ft

Kulimár János

Apolló küldöttei

Nem csak köröttem, bennem is ősz van, visszatérő, de mégis új, - s épp ettől titokzatos. Ízeit majdani ambróziás fűszerek sejtetik, varázslatával formál, és szerelmemmel viszont formálhatom. Ezért nem fájlalom, hogy fonnyadtan hull alá, s tűnik tova gyors szárnyán zajos ifjúságom, és lelkekre telepszik férfikorom társa az ősz.

Várom és vágyom hűlt csillagokból áradó arany-selymű üzenetét, hiszen nem a hervadást hozza még, - hanem, mint érett, jószagú asszonyi test, édes titkait bízza rám, és láthatom ahogy hosszú alkonyok tűzvárásában, mintha kigyúlna, egy-egy rőt bozót.

Lomhán nyújtózik el, - mint fáradt kéjő - a letépett táj, s fölötte ábrándozva állok múltam mélykék emlékü tavának partján, és lesem a korán hunyó nap szikrázó fényeit. Egy kortynyi enyészet suhan át észrevétlen, s míg létem poharát ájultan szorítom, a gyöngyöző ital fölött Apolló szelleme lebeg. A tört fényből úgy tűnt elém hirtelen, mint dús lombú erdők szegélyén a fröccsenő fényben kielégült mező.

A látomás szíven ütött, megperzselt, mint kohók lángolva hörgő torka. Úgy éreztem, sírkeresztek törnek a szélben, s hosszan alvó magyar tanyák füstje száll, vérereket szöve várurak ametropiás szemére.

Távoli tengerek felől szilaj, gyönyörű és szabad hullámok tartanak a partokra. Csobbanásuk felveri a por és füstszagú némaságot, s régen eltompult istenek ébrednek már-már kihűlt gerincvelőkben - táplálva új, bizsergető férfi gerjedelmeket, amelyek végtelen messzeségből indultak, és egy vad sikollyal egyesülve égnék el a szűrt fényű éjszakában.

Különös érzés emelt magasba, majd ringatott a szirtek fölött, és arra gondoltam, hogy elfutok, hogy elfuthatnék. Éreztem, hogy a negyvenéves kor tévedései már elkésett tévedések, de maradásra bírt a fiaimban sarjadó végtelenség ígérete. S bár e kései órán és sorsfordulón vicsorgó, bűzös szájak fognak vallatóra, pompeji öröként mégis itt maradok, s őrzöm az élőket és a holtakat. Hiszem, hogy mikor tisztán találkoznak majd, falvak, városok százaiban gyullad ki a fény, házak és jeltelen-titkos sírok fölött.

Járva a temetők ösvényein, egy-egy fordulón arcomba vág az őszi szél, de hív az üzenet, és véremben zsong tovább tűnt sebek kínzó jajsza. Vállamon fejfák százai, amelyeket milliárdnyi emberi önzés és pilanatnyi érdek akkor kezdett faragni, amikor a holtak még éltek s bárgyún hitték, hogy Helikon ligetének csodái közt tűnnek napjaik s kísérik - miként Apollóé, - a múzsák lesznek majd. Ám a múzsák közül kitartóan csak kettő szegődött nyomukba: Melpomené és a rejtélyes Klió. A többi fennmaradt Delphoiban, s Apolló szentélye előtt, a mámorító források vidékén éltek, vigadtak a püthiakkal, akik közül - bolondos kedvük-

ben - egyet-egyet leküldtek maguk helyett a Parnasszoszról.

Ilyenkor az ál-Erató lantján amentias dal kelt az ámbitusok alatt, polipok ezrének csábos karjában bújt meg a hú emlékezet exedrák hűvösén, és Aphrodité pajkos gyermekének csalfa csókja nyomán megbomlott az értékrend. Bűnös, féktelen szenvedély tépett gyolcsfoszlánya hullt földi istenek szentélyeire, csorgó nyálú erkölcsösözök fetrengtek kocsiutak porában, és az elvadult Föld magához édesgette, csábította Apolló Hóráit, a Törvényességet, a Jog, a Béke és az Idő bájos istennőit is.

Telt-múlt az idő, s az élet így a Parnasszoszon is megváltozott. A földreszállt édesszavú nimfák és a csillagsugarakon lecsorgó múzsák elhagyott forrásai elapadtak, a selymes füvet gaz verte fel, és haragos istenek ármánykodása rontotta meg a szent béke ligetének harmóniáját.

Apolló szerelme, Daphné, babérfává változott és elvesztése Zeusz fiában örök, soha nem gyógyuló sebet ejtett, s önégető fájdalomában egyesült Héliosz nappistennel - , de leküzdhetetlen vágyódása e romlott Föld után naponta éled.

Így aztán Héliosz hűgát Éoszt, a Hajnalt, minden alkalommal elküldi, hogy törje át a Föld-et körülvevő Okeánosz hullámain, ikertestvérét, Artemiszt pedig azért, hogy megzabolázza a féktelen ösztönöket, és hús erdeiben megszelídüljenek a vadak.

Erre most igen nagy szükség lenne, ezért örültem, hogy Apolló szelleme újra eljött, mert vélhetően vele van Artemisz is.

Apollón: A fény és világosság istene, a görög mitológiában. Jelvénye a lant.

Artemisz: Apollón ikertestvére, az erdők, mezők istennője. Mindketten Zeusz - a legfőbb isten - gyermekei.

A szerk.

A LANT előfizetése megrendelhető a szerkesztőség címén, postai levelezőlapon.

Cím: Tinódi Klub
1211 Budapest
Ady E. út 5. III/10.

Előfizetési díj: egy évre 150 Ft.
Terjeszti a Magyar Posta.
Megjelenik évente hat alkalommal.

Tíz, vagy ennél több lap megrendelése esetén példányonként 5 Ft kedvezményt adunk.

A befizetéshez átutalási postautalványt küldünk!

Németh Dezső

RÉSZEG PÁRBAJ

Művelt volt nagyon Vörös Pista, az én legnagyobb ellenségem. Még azt is tudta miről nevezték el Tolsztojt, azt a nagy orosz frót. Azt mondja nekem Vörös Pista: – Na figyeljél jól, Zsíros Józsi – a kulák istenit az anyádnak –, mert most megtanítlak a szocialista realizmusra. Tudod-e ki volt ez a Tolsztoj és miről nevezték el?

– Hát azt nem tudom – mondtam.

– Ez a Tolsztoj keresztelés úgy történt, hogy egy szovjet katona éppen akkor ment be hozzá, amikor írta a Háború és béke című regényét. Nem akarta abba hagyni az írást ez az istennek se. De a katona rákiáltott: Toll, sztoj! Hát, hogy álljon meg a toll az írásban. Hát azóta nevezik ezt a Tolsztojt Tolsztojnak.

Én sem akartam elmaradni e mögött a párttitkár-csemete mögött, és megkérdeztem tőle:

– Aztán mond, Vörös Pista, tudod-e mit mondott Sztálin, amikor eljátszotta a Hamlettet pisztollyal a kezében?

– Hát aztat nem tudom – mondja Vörös Pista.

– Hát azt mondta: Lenin, vagy nem Lenin, ez itt a kérdés.

– Az anyád vastag szalonján nevelkedett kapitalista úristenit, még az is lehet, hogy letartóztatlak Zsíros Józsi – aztán felállt és kitántorgott a kocsmából.

Ennek a Vörös Pistának a nagyanyja volt vagy kilencven éves. Mindig mesélt, ha leültünk mellé a lócára, valahogy ilyenformán adta elő a mondókáját: „Amikó még olyan lyánygyerek vótam, még a fővidéken laktunk mi, ugyi. Aztán gyűtt oda az a Bartuk gyerek, meg a Kudály. Előkapták ezek azt a ponográfot, ami pörgött mint a helydermenyű. Én meg énekeitem veszettül bele abba a ponográfba. Azt, hogy: Pántlikás a harizsnya kötüm, Megbontotta azt a szeretűm.

Vót ezen a ponográfán egy biaszhengör, abba vették bele a hangumat. Szép gyerek vót ez a Kudály, olyan művelt úri nép félék gyerőke lehetett”.

– Na látod! – mondta Vörös Pista. A mi nemzetségünket sem a gólya hozta, mi sem a hathúszas libással jöttünk Murasztopcokosról.

Nagy nőbolond volt ez a Vörös Pista. Még a papot is megölelgette, amikor részeg volt. Azt hitte, hogy a csámpás Mária az alvégről.

Látták ezt egy néhányan és feljelentették a járásnál, mint klerikális reakciót, az ávósok meg is egyengettek ezért néhányszor.

Aztán ötvenhatban én is forradalmár lettem. Vasvellával levertem a tanácsháza gipszcsillagát. Két évig bujkáltam a szőlőhegyen. Vörös Pista tudta, hogy ott bujkálok, de nem jelentett föl. Szerette ő is a bort, meg én is, néha kijött a hegyre meglátogatni, ilyenkor egész éjjel daloltunk meg politizáltunk. Szerelmes volt ő is a Bogár Annusba, meg én is. Ennek a Bogár Annusnak olyan ringó feneke volt, hogy amikor végig ment az

alvégen, és sokáig néztem utána, tengeribetegséget kaptam.

Még illegalitásom idején történt, hogy Vörös Pista dülőre akarta vinni a dolgot Bogár Annust illetően. Egy vasárnap délután szóba hozta az ügyet.

– Na ide figyelj Zsíros Józsi – a kulák istenit az anyádnak –, ha még egyszer Bogár Annusra veted azt a moslék képedet, hát baltával váglak le!

– Akkor egyikőnknek nincs helye itt a földön – mondom neki –, mert én Bogár Annust az istennek se engedem át, nem egy ilyen fővégről szalasztott kommunista csemetének.

– Akkó itt embör halál lesz – mondja Vörös Pista. Aztán a prэшáz gerendájára földobott két kötelet, az egyiket saját nyakába, a másikat az én nyakamba akasztotta.

– Megbolundúta te Vörös Pista! – mondtam neki –, csak nem akarsz mindkettőnket a másvilágra akreditálni?

– Nem a, csak egyőnket. Itt áva iszunk nyakunkon a kötéllel. Egyformán iszunk. Aki nem bírja, elesik, nyakára szorul a kötél és kámpec.

– Ezt jól kieszelted – mondtam neki. Már úgyis eléggé be voltunk öblítve, de Vörös Pista elibünk tett egy sajtár bort, meg két bögrét, megmerítette őket.

– Na igyál Zsíros Józsi, de fenéig, a kulák istenit az anyádnak!

Aztán ittunk, meg ittunk. Inbolyogtunk, már éreztem, hogy elesék, de tartottam magamat. Vörös Pista is tántorgott, meg dadogott, egyszer csak megperdült saját tengelye körül, mint a ringlispil és előre vágódott. Csak a nyakára szorult kötél tartotta.

Még szerencse, hogy éppen jött arra Bogár Annus, és levágta Vörös Pista kötelét, meg az enyimet is kivette a nyakamból.

Aztán kihúzott mindkettőnket a prэшáz elé, a fűre, és egy-egy vödör vízzel jól képen teremtett bennünket. Csak estére kelve tértünk magunkhoz.

Mikor megtudta Bogár Annus, hogy ő érte milyen részeg párbajt vívtunk, azt mondta nekünk, hogy nagy marhák vagyunk, hiszen szeret mindkettőnket, és ezután hol velem, hol Vörös Pistával ment a szénapadlásra. De egy idő után megúnt bennünket, és felment Pestre. A Rákóczi téren lett magánvállalkozó.

Most már más idők járnak felénk is. Vörös Pista is privatizált, kapitalista lett. Ezért most már úgy csúfolom, hogy kapitalista Pista. Ő továbbra is úgy szólít, hogy Zsíros Józsi, a kulák istenit az anyádnak... Főleg akkor, ha fölveszi a keresztvizet a kocsmában.

Dékány József Pál

A NAGY TITOK ASSZONYÁHOZ.

Te vagy

A rózsavirág szírom esője,
Az ég pázsitjáról leomló szenvedély,
Szellő ének, mosoly törvénye,
Az érzékhúrjaim verőfénye.

Te vagy

A szomjazó ajkam lázforrása.
Egy lélegző, törékeny, kristály fuvallat,
A pillanat édes harmatárja,
Bús szívemen olthatatlan máglya.

Te vagy

A víztükör, balzsamos szivárvány!
Pólyázott bársony-éj bariton palástja.
Különös, egy vérpezsgő részem!
Élet és dal, csodás szemérem.

Te vagy

A csobbanó patak, hajnal hírnök.
A vágyat korbácsoló szavak szent zsoltára.
Relatívan játéklehelet,
Zöld pálma a jégvilág felett.

Te vagy

A véredények mézillat kelyhe,
Termékeny lomb, hatalmas életfa törzsén.
És vízesés, a mindenes nagy titok!
Órült szerelem, bús-bánat, sziklafok...

Te vagy

Az eredeti, klasszikus gyöngyszem,
Sok száz képben fülemben csengő!
Közelséged egy rajzó fehérség:
Születés! Halál! és tengeremélység...

Németh Ferenc

PIETA

ÖLELD MAGADHOZ! SZÉTTÖRTÉK.
KÚZDJ ÉRTE, HA SZÉTTÖRNEK IS!

N. László Endre

A LEÁNYKA

Kacagott...

A fürge gyíkok szeme zölden felizzott.

A kagylók varázsjeleket róttak a tó fövényébe. S a hangyák ez egyszer óriásinak látták árnyékukat.

– Arra repültek el a fecskék! – mutatta az irányt a kisleány, és már el is indult. Léptei alatt nem hajoltak meg a füvek, a virágok csengő üveghangokon csilingeltek, rejtett harangokat zúgattak a lombok. Ők már tudták, hogy holnap majd hiányáról dadog az ősz...

A máskor csúfolódó, vásott kölykök most némán összenéztek és valami egészen új, idegen rajz vibrált a szemükben; szótlánul követték a leányt:

...az árnyból a fénybe...

...a fényből az árnyba...

Szótlánul követték a leányt, akinek szép barna combja kivillant rövid szoknyácskája alól:

...villanó, selymes gyöngyvirág-bokák...

...arany esőként zuhogó, suhogó illat...

Amerre elment, a pók arany és ezüst szálakat szöttek bele a hajába... Fejükét törték a fák, hogyan örökíthetnék meg a mosolyát?... A tüskés galagonya- és kőkenybokrok kéken és pirosan tértek ki útjából... Az ösvények lába alá feszültek, az árkon keresztül pallóvá szilárdult a lassan mozduló árnyék... És az idő megjuhászodva, asztmásan lihegve loholt a nyomában...

Hársillatú, mézillatú volt a lány haja. A szája szép és meztelen, mint az igazság, melyet kimondott...

A fiúk elfáradtak és szomorúan visszafordultak, de már nem ugyanoda értek vissza, ahonnét elindultak. A szülők megkérdezték őket:

– Hol van a leány?

Csak így, mert senki nem tudta a nevét. Nem is sejtették, hogy a méhek virágporral festették az ég kék selymére...

– Elment arra, amerre a fecskék! – mondta végül egy vézna, sápadt kisfiú és hunyorogva belebámult a lenyugvó napba.

– Hiszen az a leány vak!... Hogyan ismerhetné a fecskék útját? – hitetlenkedtek a felnőttek.

– Éppen azért látta, merre repültek el a fecskék!...

Hát ti nem láttátok, hogy a szemében nap ragyog, hogy a szemében a hold ragyog?... Hát ti nem tudjátok, hogy hajában adnak egymásnak találkát az ő testvérek: az álmodó virágok és a tündöklő csillagok?... Hát ti, felnőttek nem tudtok, nem láttok semmit, amit a gyerekek tudnak, a gyerekek látnak?!...

És most már senki nem kérdezett semmit. Csak olyan furcsállón, ijedten bámultak a sápadt, vézna

kisfiúra, aki most már tágra nyitott szemmel nézte a lenyugvó napot, mint a világtalan leány tette...

Arany esőként zuhogott az illat...

Még egyszer fellángolt az őszi ég...

Azután kihuny a fény... Csak a sápadt, vézna kisfiú látta a leányt, aki közben már elért a nagy víz partjára, s amikor lába alá feszült engedelmesen az éj ezüst hídja, elindult a fecskék nyomában – a végtelenbe. Fölötte a világmindenség örökké tartó szerelmének himnuszát zengte a magasság és a mélység. Szép barna combján simogatta meg egymást a fény és az árnyék, hajában felizzottak a jövődömdő csillagok és virágillatú lett az éjszaka...

Németh Éva

VÁRAKOZÁS

gondolatom beléd kapaszkodott
recsegték szuette, korhadó, szálkás
deszkák

– ajtónyikorgás –
ez te vagy!

– de csak a szél csapkodott
egy félig leszakadt ajtószárnyat
és mégis dallammá szelidült
a panaszos nyöszörgés
és zizegni kezdett a megfagyott avar

Én

lekvárral kentem be a holdat:
elmaszatolódott a könny az arcomon.

Burda Edit

EGYEDÜL

Vörös rózsá bársonyos szirma
végig simítja asztalomat.
Magányos bimbó hamar elheroadsz.
Kivel osszam meg illatotod?

Rudnai Gábor

SZÉL

Bízd magad te is a szélre!
Felleget
tereget
a drótkötélre,
avart
kavar,
levelet, port visz,
minden fa felfordított partvis,
füvet fésül, tornyoz tupírt,
ökörnyál-cérmán egy papírt:
sárkányt cibál, liheg, lohol,
minenholt ott van s nincs sehol,
volt-nincs, elment,
tovább, tovább,
darazsat dug egy szamár fülébe,
vár egy iát,
és vége,
csend,-
lecsüggeszti szirmát a nap,
felnyílván
sírva
vacog a szilva,
kékülő ajak.

Rudnai Gábor

ESTE

A fekete fűvű égen
lábujjhegyen lép a hold,
pápaszemes vén varangyok
horgolnak a tó vizére
békanyálból szőnyeget.

Sípol a szél a nádszálon,
kő kavicsá ifjodik,
víz a tóban táncra perdül,
fák hajolnak inni hozzá,
ágon csillag énekel,
hínár-hajon tavirózsa
elpirul, ha sár a fában
a korhadó szerelem.

Dr. Kovács Imre

GYÖNGYPALOTA, MINT A SZERELEM SZIMBÓLUMA

Észak-Indiában, Agra város közelében egy csodálatos palotaszerű síremlék áll. Az Indiába látogató turisták egyik fő úti célja ennek a pártját ritkító síremléknek a megtekintése, és róla szóló igaz történet meghallgatása.

Ezt a síremléket fehér márványból építették. Színét a nap különböző szakaszaiban, a napfény erősségétől függően változtatja. Messziről szemlélve lebegni látszik a köréje épített mesterséges tó fölött.

A síremlék neve Tadzs Mahal, ami magyar nyelven „Gyöngypalotát” jelent, és a szerelem szimbólumaként emlegetik. Ehhez az épülethez az alábbi történet fűződik.

Több mint háromszáz évvel ezelőtt élt Észak-Indiában Dzsahán császár, aki a művészeteket és az élet örömeit egyaránt kedvelte. A róla készült festmények arról tanúskodnak, hogy finomarcú, sudár termetű férfi volt. Udvarában a kor leghíresebb miniatura festői éltek. De foglalkoztatta a kor legjobb kőfaragóit, építészeit, a kupolakészítés és a mozaikkészítés mestereit.

Költséget nem kímélve magához csalogatta az Amu Darja, a Szir Darja és a Tigris, Eufrátesz folyók táján élő építészeket, akik közül messze kimagaslott tudásával Ustád-Isza nevű török építész.

Dzsahán több háremhölgyet tartott, a kor szokásai szerint. Közülük azonban egyet tett igazi feleségévé, akinek a neve Mutazi Mahal volt, Mutazi Mahal gyönyörű, sudár termetű, nagyszemű, fekete hajú török nő volt. Tizennégy gyermekkel ajándékozta meg a török császárt, aki Mutazi Mahal mellett a többi háremhölgyéről megfélemlkezett.

Az Észak-Indiai Mogul Birodalom Dzsahán életében érte el legnagyobb kiterjedését. A császár több éven át viselt háborút a Közép-Indiában elterülő Dekkán-fennsíkon. Dzsahán főemberei a meghódított területeken fényűző életmódot éltek, ami egyik oka volt a Mogul Birodalom pénzügyi megingásának.

Dzsahán békés éveiben felesége és gyermekei körében élvezte a művészeteket és a művészi alkotásokat.

Mint derült égből a villámcsapás, úgy érte a császárt a szomorú hír: meghalt a hón szeretett felesége Mutazi Mahal, miközben a 14. gyermekét a világra hozta. Dzsahán császár megbízta Ustád Isza építőművészt egy síremlék megtervezésével.

Tervek szerint, a síremléket hatszög alapúra építették, több emelet magas, a központi épület közelében még négy minaret emelkedik, amelynek arányai összhangban vannak a főépület tömegével. Az egész építményt harmónia és arányosság jellemzi. Akármelyik oldalról nézzük, a „Gyöngypalotát”, ugyanaz a látvány tárul elénk. A főépület homlokzatát íves kapubejáratok, ablakok teszik változatossá. A főépületet egy nagy kupola zárja le, és a főkupola mellett kisebb kupolák is díszítik. A négy

minareten is kisebb kupolák ékeskednek. A főépület homlokzatán stilizált virágokat ábrázoló kőfaragások vannak. Ezt a 8 méter magas épületet mesterséges tavak veszik körül, amelyekben hattyúk úszkálnak. E tavak visszatükrözik a „Gyöngypalota” képét.

Az építésnél nagy gondot okozott a legfinomabb márvány beszerzése. A császár megbízottai bejárták az akkor ismert márványlelőhelyeket, köztük Carrarát is (Olaszország). A legfinomabb és a legdrágább márványtömböket szállították Észak-Indiába. A kőfaragók, építészek, kerttervezők, mozaikkészítők fizetése és ellátása sok pénzt emésztett fel. A császár a közreműködőket „tejbenvajban fürösztötte”. Az építkezés 18 évig tartott.

Aurangzeb, Dzsahán császár fia látta, hogy az államháztartás a csőd szélére jutott, elfogatta az apját és a Tadzs Mahaltól nem messze lévő épületbe záratta. Ez egy toronyépület volt, és a Mussa Man Burj nevet viselte.

Aurangzeb apját mindennel ellátta, és lehetővé tette számára, hogy börtöne ablakából gyönyörködhesse a Tadzs Mahalban. Dzsahán császár fogsága idejének legnagyobb részében a Tadzs Mahal épületét nézegette, és emlékeiben megjelentek Mutazi Mahallal töltött boldog évei.

A szóbeszéd szerint Dzsahán császár életének utolsó óráiban is a Tadzs Mahal szépségében gyönyörködött. A császárt kívánságának megfelelően művészi faragású, drágakövekkel ékesített koporsóban temették felesége koporsója mellé. A sírfülkét áttört márvány rácsozat veszi körül, a falfelületeket színes kőberakások díszítik.

Bár Dzsahán császár a Tadzs Mahal síremlék építésével megingatta a mogul állam költségvetését, mégis olyan művészeti építményt hozatott létre, amelynek ma is csodájára járnak. Értéke pénzben szinte felbecsülhetetlen.

Indiában és a világ más tájain még sok szép építmény található, ezek azonban nagyrészt más stílusúak. Vannak köztük paloták, templomok, középületek, így a jávai piramistemplom (Borobudur), az indiai Ellora-i és Adzsanta, templomok, az iráni Iszfahan-i kék fajanszkupolás mecsetek, az indiai Amritsar-i aranytemplom, a kambodzai ezüst templom, a thaiföldi porcelántemplom és a Thaiföldön található más, piros, kék, sárga színekben pompázó építészeti csodák.

A Tadzs Mahal távolabbról szemlélve lebegni látszik a napfényben. Párhuzamot vonni különböző stílusú, nagyszerű épületek között szinte lehetetlen. A Tadzs Mahal síremlék azonban a legszebb épületek közé tartozik.

Kulimár János

BORÍTÉKOLT LÉPÉS

(Mester Attila emlékére)

Régen volt már, hogy sakkoztunk,
de többször eszembe jut:
mily elszántan védte Attila a királynőt.
Fülledt napokon a város „csúcsára”
tekintve kérdezem:-
de vajon ki védte őt?
Egykedvűen néztük, ahogy tollából
a homokra szórta szívét,
és alig figyeltünk kezére,
melyben elroppant az ecset,
miközben angyal szárnyakat
próbált rajzolni e táj egére.

Egy cseppnyi Gauguin voltál Attila,
„didergő” pillanat ködös múltban,
kedves, naiv,- játéka vandál kezeknek.
Kétlón- fanyar mosolyod ha „nyűtt kabátban”
ma átoson a városon,
selymét kölcsönzi rideg szemeknek.
Esős napokon ismét hallom hegedűd szavát,
sebet nem ejt a vonó, nem fröccsen a vér.
És sok év múltán érzem a színek „illatát”,
melyet dalod ölében rejtve óvott,
mint védő tenyér.

Testeden nedves pincék csigái,
de bohém szíved szabad volt.
Sajnos hitted, mit Makovics Ősöd üzent:
ki kezét nyújtja, mind rokon.
S láttad jövőd is, melyben a Loire,
a fénylő Tahiti előled elsuhan,
S Te itt maradsz e szél-tépte bokrokon!
Ha nyugtalan lelked „vágyaid korsóit”
most átrendezi,
újra érzed „hazád keserű homokját”
és sok kedves ízét.
És bár örökre kihunyt a tűz,
e holdbéli táj,
még felvillantja csodás ígézetét.

Németh Ferenc

A SZAKADÉK SZÉLÉN

Előtted állok. Fegyvertelen.
Útjaim széthullanak.
Bolyongásomnak vége.
Vegyel magadhoz!

Ifj. Marty István

TÜKÖR

Szembenézek önmagammal,
és látom a megjelenő ráncokat.
Nem tudom megmondani
ki voltam és kivagyok.
Aggodalom fog el néha,
nem okozom-e csalódást másoknak.
Nem okoz-e fájdalmat véletlenül,
ha a tükör, a földre kerül.
De a tükör nem törik el,
nem esik a földre, vigyázok én,
szilánkjai fájdalmat okoz,
ha kibuggyan a vér.
Hogy mi a titok? És mi a valóság?
Mihamarább is megtudhatnám...
Szembenézek önmagammal,
múltammal és jelenemmel,
a visszapillantó tükörben,
kora reggel.

Noth Zsuzsánna

ÚTFOGYATKOZÁS

Életre kelvén bennem a zene
Kopár szobámba szüremkedve
megtelik:
Sóhajtó fűzfaágakon áthajolva
darázsöngébe burkolózva
sóváran kutatom
kitikkadt csermelynyomodat
végakarát

Vöröslőn csillámló felhőörögök
tarkómon koppanó vad göröngyök
Süppedek
némulok
elnémulok
Csikordulva költözöm
önmagamba

Zóka László

NÉGYHÚRÚ

KIHANVADT TŰZ VILÁGÍTTA MEG AZ UTAT
CSONTOK KÖZT ŐZVEGY MADÁR TÁRSA UTÁN KUTAT
BÉNA MALOMKEREKET HAJT A KISZÁRADT PATAK
HAMU ÉS KOROM FEDI AZ OMLÓ FALAKAT

N. László Endre

JAKABFALVA MEG A BÉKÁK

„...Eladták a békát
harminc ezüstpénzen,
nem lett Jakabfalva
ettől gazdag mégsem!...”

Ahol egész nap annyi szűkmellű szűnyog szunyókál, s alkonyattól hajnalig tart a véres szűnyogból, ott, valahol ott van Jakabfalva, az a híres-neves helység, melyről egy vidám kis történetet megőrzött az emberi emlékezet.

Van vagy lehet abban valami rendkívüli, valami megmagyarázhatatlan, hogy Jakabfalván az emberek és a békák – már évszázadok, vagy talán a világ teremtése óta – jól megérték egymással... S hogy ez mennyire igaz, bizonyíthatja az a megcáfolhatatlan tény is, hogy még a legínségesebb esztendőkből sem fordult elő – legalábbis a szavahihető öregek és a még szavahihetőbb krónikák szerint nem –, hogy Jakabfalván békacombot ettek volna az emberek, vagy jakabfalvi embert faltak volna fel a békák!

Pozsony megyében valahol,
hol a bolha bolhagol
és a kutya kutyagol,
egy százéves kecskebéka
minden este így dalol:
Jakabfalván Jakabot
csak kettőt találhattok:
egy hársfából faragott
pompás kis Szent Jakabot,
meg egy élő, a papot,
ahogy mondom, a papot,
és akárhányszor kvak-kvakot!

Dehogy bántották volna egymást! Inkább úgy segítettek egymáson, ahogy Isten teremtményéhez illik, és ahogyan tudtak... Az emberek elkergették még a falu környékéről is a békák ősi ellenségét, a gólyát; s felfaltak minden szűnyogot, legyet hálából a békák!

De hát abban a régi Pozsony vármegyében, ahol Jakabfalva leledzett, mégpedig talán már a világ megteremtése óta, voltak bizony irigy és gonosz emberek is! Miért éppen ott ne lettek volna, amikor máshol is voltak többen, mint elegendő? S mivel ezek rosszabbat nem tudtak kisütni a falu jámbor lakóiról, azt híresztelték, hogy aligha tudná valaki is megmondani, kik tulajdonképpen Jakabfalva őslakói; az emberek vagy a békák?... Egyesek a békák őshonossága mellett kardoskodtak, mások viszont az emberek elsősege mellett tették le a garast... Ha megláttak egy jakabfalvit, ezt a gúnydalt énekelték kórusban:

Nem tudja az itteni
ősök maradéka,
hogy Jakabfalva őslakója
Jakab,
vagy a béka?

S amikor a jakabfalviak rájuk sem hederítettek, még inkább gúnyolni kezdték őket. Azt beszélték róluk szél-tében-hosszában, az egész országban, hogy Jakabfalván

az emberek békául brekegnek és a békák emberül beszélnek; így értenek szót egymással...

S Uram bocsá, amikor még ez sem hatott, a gonosz nyelvűek azt terjesztették, hogy a jakabfalviak tulajdonképpen nem is emberek, hanem két lábon járó békák, s ott négy lábon ugrándoznak az emberek!...

Mint rozsdá a vasat, a sok-sok buta beszéd, gúnyolódás kikezdte lassan a jakabfalvi emberek és békák hagyományos barátságát... Az egész úgy kezdődött, hogy idegen legények házasodtak be a faluba, s ezeknek bizony eszük ágában se volt, hogy elkeressék házuk képményéről, de még a környékről is a gólyákat... Erre a békák is felhúzták az orrukat, s felhagytak a szűnyogok és a legyek irtásával... Lett is belőlük annyi, hogy alaposan megkeserítették a derék jakabfalviak életét...

Nemsokára egy különösen békajárásos esztendő köszöntött be, békaeső hullott az égből, s Jakabfalván annyi lett a béka, hogy az emberek – állítólag – becsínáltak ajtót, ablakot, s a kéményen jártak be a házukba, nehogy elárasszák lakásukat az egykori szövetségeseik!...

Több se kellett a szomszédos falvak örökké gonoszkodó lakosainak. Valóságos teátrumot rögtönöztek, ha találkoztak egy-egy jakabfalvival.

Békák: Jakabok, Jakabok, hová lett az ajtótok?

Ha már nincsen ajtótok, nyissatok hát ablakot!

Emberkék: Én békának nem nyitok sem ajtót, sem ablakot. Hogyha szállást akartok, kérjétek meg a papot; jakabfalvi Jakabot!

S akkor jött az a bizonyos igaz vagy költött hír, hogy Bécsben az osztrák jó áron megveszi a békát, arannyal és ezüsttel fizet érte! Egyesek szerint a békacomb lett a császárvárosban a legdivatosabb nyencfalat... Mások viszont azt suttogták, hogy már egyre több osztráknak van vastag bőre, s ezért lett kapós a vékony békabőr... Ki tudja, melyik hír volt igaz, ha egyáltalán valamelyik igaz volt?... Tény az, hogy több sem kellett a (hiszen?) jakabfalviaknak. Valósággal felujjongtak örömmükben a hír hallatára; kígyót-békát kiáltottak egykori szövetségeseikre; s így nyugtatták háborgó lelkiismeretüket, vagy biztatták magukat:

– Megszabadulunk végre az évszázados átoktól, a békáktól!... Mióta az eszünket tudjuk, ők okozták falunknak a legtöbb gondot...

– Mem lesz miért csúfoljanak bennünket! Végre mi is olyanok leszünk, mint mások...

– S ami a legfontosabb, még meg is gazdagszunk rajtuk!... Legalább valamit jóvátesznek abból, amit ellenünk vétettek!

Az egész község éjjel-nappal békára vadászott, s nagy a gyanúm, hogy ezt az esztelen pusztítást mindmáig nem heverték ki a békák... Talán az Isten büntetése, vagy a békák átka rajtunk, hogy azóta annyira elszaporodtak a szűnyogok és a legyek.... Ki tudhatja? Az az igazság, hogy Jakabfalván megtelt minden zsák és minden hordó, kosár, sajtár és szakajtó – békával. Hosszú sorban mentek a kocsik, szekerek az ezer tornyú Bécs felé... Hogy sikerült-e túladni a brekegő portékán, arról már nem beszél a krónika... Se a krónika, se más, még a legöregebb ember sem... De azért ez a nóta járt szájról szájra:

Eladták a békát
harminc ezüstpénzen,
nem lett Jakabfalva
ettől gazdag mégsem,
nem lett Judásfalva
ettől gazdag mégsem!

Aztán egyszeriben csend lett. Elfáradt talán a megye nyelve? Ki tudhatja?

Tény, hogy a bécsi béka-vásárról többé nem beszéltek... Talán már maguk a csúfolódók is belenutak a csúfolódásba, vagy a jakabfalviak jól bekerestek a békán, s az irigység némította el az irigykedő szomszédokat... De ez a csend, ez a fegyverszünet csak 1867-ig tartott! Akkor aztán azt fogták rájuk, hogy a jakabfalviaknak mindig és mindenben igazuk van (akár csak a doborgaziaknak!), mert hiszen nekik még a béka is mindenre csak azt mondja, hogy: Recht!... Recht!... Recht!

De ez már amolyan Bécsben kiművelt svecgelb béka lehetett, a vastagabb bőrű békák fajtájából...

Pozsony - 1969

Tóth Károly

Iskolámhoz

Ez a ház, melyre nézek
Múló éveket hagyón-
Hívón, emlékeimnek,
Falaidd közt újra bentvagyok.

Simogatón, zibongón.
Áldottan áll falad,
Drága iskolám-
Megvesszőzött multam után.

Itt sejlett fel varázsló szavunk,
Ámuló ocsudást keltve,
Drága tanítónknak,
Szent szájából
Kristály gondolatok hada.

A bűvöletnek bársony könyvei,
Átdöfték ijedt szíveinket,
Hogy lázban forog
A való világ,
És érintve azt; fiaim nem egészen igaz.

Szemünkben örök mécsesek,
Lángjainál,
Hit és szeretet lobog;
Ez őrző jóságukért.
Léptükre koszorút
Áldva; megáldva Őket,
Virágot tegyen.

Aranyiné Mázló Gizella

Egyetem téri szökőkútnál a nap áldozatában szivárvány

Gyönyörű napfényes délután jövök az én kedves családomtól hazafelé. A Dóci utcán, az Egyetem téri szökőkútig. Mikor odaérek - gyönyörű bokrok - a szökőkút csodálatosan szórja harmatos vízsugarait. Játsszik a napsugár fényében.

Már lebukóban a nap tüzes korongja.

Leülök egy padra megpihenni, ahogy ott figyelem a vízsugarakat, a napfény játszi kedvét, eszembe jut: itt valami természeti tüneménynek meg kell jelennie. Várok ott, mint a bűvös vadász a nap áldozatában, s ím a várt tünemény megjelent, a csodálatos szivárvány. Gyönyörrel néztem, amíg nézhettem, míg a napsugár el nem távozott.

Háttal ültem a Dóci utcának, előre nézve a kis sétányos fenyves felé, ahogy az út vezet a villamoshoz. Tudtam, hogy e helyzetben valami olyannak kell történni, mint mikor fellegek alól esőben a nap kikandikál. Ha a nap, sugarait szórja, és az eső harmatcseppekben hull, akkor a szivárvány is megjelenik az égbolton. A szökőkút szórta harmatos vízsugarait és a napfény játszott vele. Megjelent az én várva-várt csodám. Igen, ha valaki ismeri a jelenséget, meggyőződhet róla hasonló helyzetben.

Ez az igaz, valós gyönyörrel eltöltő élmény, amire vártam, ott megjelent. Soha nem feledem el.

Ilyen alkalmam azóta sem volt, mert a családom is elköltözött, meg a szökőkutat sem úgy üzemeltetik mint régen.

Sokat is beteg vagyok, járok arra, de az emlék, élmény, gyönyör, a sugarak sokszínűsége, játszi kedve, kitörölhetetlen emlékeimből.

Igy gyönyörködtem én a szökőkútnál, harmatok, vízsugaras napsugár fényében, szivárvány színeiben, a nap áldozatáig.

Sápy Szilvia

HÉTKÖZNAP

a postás csak újságot hozott
a szomszéd kutyája ugat
vadgalamb mondja:
csütörtök
este után reggel
reggel után este
s talán a bölcsességfogam is
kinő

Hibajavítás: 1. évfolyam, 2.szám.

2. old.: fel-ém, helyesen, fe-lém;

Pilisi, helyesen, pilísi.

11. old.: minnyájan, helyesen, mindnyájan.

12. old.: muszály, helyesen, muszáj;

szorta, helyesen, szórta.

A hibákért, olvasóinktól, elnézést kérünk.

Illyés Terézia

„ELINDULTAM SZÉP HAZÁMBÓL”

Tudja Isten hányszor vágtam már neki a világnak hatévesen, de úgy, hogy még hamuban sült pogácsa sem volt a tarisznyámban. Igaz, tarisznyám sem volt.

A világ végét pedig nekem a szomszédok jelentették, mivel hogy igen nyeszlett kislánynak születtem, s ebben az időben már átestem egy gyermekparalízisen, meg hat lábtörésen. De hát mit tehet egy gyerek, ha a kicsi szíve nagyon tele van bánattal, s úgy érzi, hogy a sérelem – ami érte – elviselhetetlen, hát fogja magát és elmegy szerencsét próbálni.

Hej! Fene nagy garabonciás lett volna belőlem, ha a lábam nem olyan, amilyen! De hát mindenkinek nem lehet egyformán jó a sorsa. Kit ilyen, kit olyan bajok érnek életük során. Háát... nekem aztán kijutott... A bajok igazán nem kíméltek. Ez idő tájt már erősen jelentkezett gyermekkori asztmám is, s gyermek létemre erősen beteg volt a koszorúterem is. Persze egy gyerek az ilyesmit nem igen tartja számon, legfőntebb akkor, amikor fulladozik, nehezen jut levegőhöz, meg sípol a mellkasa. No, de nézzük csak meg, hogy miért is mentem világgá ezen a szent napon!

Hát az úgy volt, hogy eleven gyerek lévén, oda se néztem én annak, hogy nekem jobban kellene vigyáznom magamra. Pedig hát tanultam eleget a magam kárán, hiszen már túl voltam két vízbefulladás is. Egyik esetben a gyulai strandon Iga bácsi – a gyorsúszó – mentett ki eszméletlen állapotban, másodjára a bátyám cibált ki a víz alól hajamnál fogva.

Szóval rettenetesen nagy volt ismerkedési vágyam, mindent tudni akartam, a halál fogalmát föl sem tudtam igazán fogni. A szenvedést már ismertem, de nem sokat adtam rá amikor éppen jól éreztem magam. Ugyan melyik életrevaló gyerek veszi komolyan a betegségeket? Már pedig én világeletemben életrevaló gyerek voltam.

Ezen a délelőttön elhatároztam, hogy a konyhai kredenc felső polcán meg:lézem a poharakat, bögréket, hogy nem rejtenek-e valami kincset. Nem felejtett-e ott Édes valami jót, ami romlandó..., s ki tudja még mi járt a fejemben. Fölmásztam a hokedlira, s kapaszkodni kezdtem a kredenc polcaiba, az rámdőlt, és minden bögre, pohár, tányér ezer darabra tört a konyha kövezetén. A kredencet visszanyomtam, de minden leesett róla, anyukám a nagy csörömpölésre nyitott be.

Tudni való, hogy két akkora egyforma pofont kaptam, s olyan lelki fröccsöt, hogy máig sem felejtettem el. Katolikus anyám még Isten nevével is káromkodott, s ma már megértem őt, hiszen minden porcelán és üvegkészletünk összetört. De hát honnan tudhattam volna, hogy az a kredencfelső olyan gyöngye lábon áll?

Nem szóltam semmit, csak szipogva elmentem világgá. Bálinték kerítésénél már elfáradtam és potyogtak a könnyeim erősen, sajnáltam magamat, és a két pofont nagyon igazságtalannak tartottam.

Ekkor vettem észre egy csöpp kis macskát, amely sovány volt, szőre az égnek állt, de úgy, de úgy tudott hozzám dörgölőzni dorombolva... Könnyeim még elhomályosították a szememet, de az ölembe vettem a kis árvát. Szegény cicusnak minden bordáját meg tudtam számolni. Meg ám, mert akkor már én a bátyám jóvoltából ötszázig tudtam számolni, meg olvastam folyékonyan, s régen túl voltam bátyám ifúsági könyvein. Éppen ezért mindenem nagyon lelkiztem, és mindig a szépről és a jószágról álmodoztam, pedig igazán nem voltam a jószág mintaképe.

Amikor a cicát megláttam, nyomorúságos helyzete elfeledtette velem abbéli szándékomat, hogy szerintem a világ végén fekvő szomszédházban Bálint néni ajnázó szeretetét élvezem, aki mindég megvigasztalt világgá-meneteleimkor. Fölvettem Cila Milát, cirógattam, örültem, hogy mennyire boldog a szentem, karjaim között. Ki ne ismerné ezt az érzést, hogy a mások boldogsága felejteti velünk a saját bajainkat. Főleg akkor, ha ezt az örömet ráadásul mi okozzuk. A kis csúnya cica

boldogsága, játékos pacsizgatása olyan gyönyörűséggel töltött el, elhatároztam, hogy hazaviszem, és fölnevelem a kis árvát.

Már ekkor is a tettek embere voltam, így aztán mindenről megfeledkezve vittem haza a cicát, egyenesen be a konyhába.

Anyám kicsit mérgesen, kicsit huncutkásan kérdezte:

– Na mi van? Már megjártad a világot?

– Igen – feleltem én –, találtam egy kidobott, árva kis cicát, aki éhes és szeretetre vágyik. Tessék megengedni, hogy felneveljem!

– Tedd le! Na, ne ijedj meg! Nem akarom én elzavarni ezt a kis koszoszt, de egy kis tejet azt hiszem szívesen meginna a pártfogoltad.

És anyám adott neki tejet, és én olyan, de olyan boldog voltam... Néztem a kis, gyámoltalan cicust, akinek a Cila Mila nevet adtam.

Nagy szó ám egy hatéves gyereknek, ha van akiért felelősséget vállal. Cila Milát fölneveltük. Már egy hónap múlva nem ismert volna rá a tulajdon cicamamája sem. Kigömbölyödött, s gyönyörű fényes lett a szőre, s bohó játékos kedvű, hízelgő betyár lett belőle. Még anyám is imádta. Délutánonként, ha ledült a szobai heverőre, Cila Mila ott játszott a hasán, kergetve a saját farkát, s mi nagyokat tudtunk nevetni rajta.

Ez indított el engem azon az úton, hogy később sok megkínzott, sérült madarat, sünt, baglyot, gerlét magamhoz vettem, és felneveltem, meggyógyítottam őket, s épen, egészségesen, boldogan engedtem szabadon valamennyit.

Szinte minden világgá menésem alkalmával egy-egy állattal tértem haza. Anyám már félt világgá meneteleimkor, mert sejtette, hogy megint újabb lakója lesz házi állatkertünknek.

Aztán ahogy az értelmem növekedett, elmaradtak a világgá menések. Később sorsom egy pusztába vezetett, lenn a térkép szélén, a román határnál, a két Körös közötti deltában. Ez az erdővezte szép táj adta gyermekkorom legszebb emlékeit. Itt értem felnőtté, és nem szégyellem, hogy tanyasi iskolába jártam, mert csupaszív tanítóinktól rengeteg szépet és jót tanultam.

Tízéves koromig sokszor indultam el szép hazámból – igaz, csak képletesen –, de soha nem jutottam messzire.

Azt hiszem ezt nem csak a rossz lábamnak köszönhetem, hanem szívemnek, lelkemnek is, amely mindég az otthonomhoz kötött végtelen szeretettel.

Burda Edit

DÖNCINEK HÍVTÁK

Döncinek hívták a kis tacskót,
már több mint tíz éve élt velünk.
Pedró, a cica, őrizte őt,
amikor megérkezett a tél.

Beteg lett, fázott és remegett,
vidám szeme törten csillogott.
Pedró, a cica, sírova nézte,
ahogy az élettől búcsuzott.

Ne aggódjatok, Dönci alszik,
biztosan rólatok álmodik.
Azt álmodja, Pedróval fekszik,
és a nagymamának ad pacsit.

Németh Dezső

FURULYA-EMBER

(Áronnak szeretettel)

Minden fában hang rejtőzik. Sípok, furulyák, citerák, hegedűk és még sok más hangszer lelke a fa. Amikor megszólal a furulya, kicsi torkán átsüvíti a nyurgalábú, arcot pirosító őszi szél. Benne van az aranylombú hullongás csöndbeolvadó zenéje, a diófák kipp-koppoló hangja, a nyugtalan avar kígyó sziszegése.

Egyszálbelű, lyukas dongájú legényke sír zenét, és a hangok füzerei ráülnek makrancos paripákra: a hidegsőrényű futószelekre, hogy meleget vigyenek piros bogókkal felékszerezett vadrózsa bokroknak.

Síriál furulya-legény! Már száguldó gyöngysorok a fecskék. Kék, fehér, sárga, lila fellegek őrzik naptűvel átszúrt gyöngyeiket, és a távol tarka szalagjain a hang is elolvad, mint gyöngülő szívben a bánat.

A furulya is madár. Fatollain szívárvány színekben pelyhesednek a trillák. Néha kiáltanak, néha vidáman csönögnek, néha szomorúan folynak, néha elfúlón zokognak, de mindig összebújt harmóniában.

Ilyen az ember is, van amikor sír, van amikor nevet, van amikor szomorú, van amikor..., van amikor kivirágzik szívében a boldogság, és van amikor ráül lelkére a bánat.

Az ember is furulya? Ne mosolyodj el ezen. Az ember bizony gyönyörűn faragott furulya. Szavaiból kiolvashatod rejtőző szándékát, szemében láthatod érzéseinek csillogait.

A bánat bágyadt fényű csillag, messzi Galaxis egyik haldokló csillaga. Talán az Androméda-köd ölében sóhajti ki utolsó lángját. Az öröm meleg, sárgás fénnel égő csillag, mint a Göncölszekér rúdjának utolsó csillaga. A harag hidegfényű, a szembogar közepén vibráló csillag. Megfagy körötte minden, és a boldogság madara sohasem fordítja feléje sugaras arcát.

Furulya-ember: hangosszívű, hívó, doboló, megleghangú, - ölelkezz össze a fákkal, hogy nőjön nagyra az élet!

Ha megcsókolod a furulyádat, belelehelheted ember-voltodat, s kicsi torkán kimondhatod a némaságot; a megfejthetetlen érzésvilágot szerte kiálthatod egy fadarab faragott hangszálain.

FURULYÁZÁS

Fűzfa furulyán fűja
Fütyös fáján táncol uja
Fuvola fáján lépked uja
Fatorkú sípján sír a búja
Fatollú madár szépen zengő
Fütyöskedvű furulyacsengő
Furulyacsengő futamot pengő
Fűzfa nyelven szépen zengő
Fatorkú sípján sír a búja
Fuvola fáján lépked uja
Fütyös fáján táncol uja
Fűzfa furulyán fűja

Bálint Tibor

AMIKOR MÉG GYERMEK VOLTAM

Amikor még gyermek voltam,
a nagymenő akkor voltam.
Ölelt, csókolt apám-anyám,
rokon, idegen, öreglány,
hogya kacagva megfogtak,
s karjaikba szorítottak.

A paripám porban trappolt,
nyakán színarany kantár volt,
s száguldozott oly sebesen,
hogy rés nyílt a fellegeken,
szikráztak a szép csillagok,
s hunyorogtak, mily klassz vagyok!

Ha kiáltottam hegyeset,
megfordultak az emberek,
reám néztek s ahogy láttak,
a kanyarban félreálltak.

Volt nekem egy csodakardom,
ott vágtam a Körös parton.
Avval, kinek odavertem,
engedelmes lett az menten.
Kezesbárány lett a sárkány,
nyűszített a sok oroszán,
és egy nagy dobozba zárva
sírt a csúf vasorrú bába.

Barátnóm volt Hófehérke,
hajbókolt a hét kis törpe,
és ha rossz volt épp a kedvem,
üveghegyen elhevertem,
s lehúzva a vadászcsizmám
nyalakoztam háznői tortán,
de jött ám egy szörnyű tigris
- máma talán olyan nincs is -
kitátotta rémes torkát,
elkaptam a tarka farkát,
az könyörgött, hogy ne bántsam,
addig, - amíg meg nem szántam...

Volt, amikor király voltam,
cserebogár hintón szálltam,
nyikorgott az aranykerék,
alatta gyémánt törmelék.
Hetedhét országban jártam,
madártejből tengert láttam,
s hazafelé, keresztútnál,
- a sarki ártézi kútnál -
megcsodáltak a felnőttek,
csak az inasok nevettek, -
mire mind békává váltak,
s gólyacsórben messze szálltak...
Hej, talán még mindig szállnak...

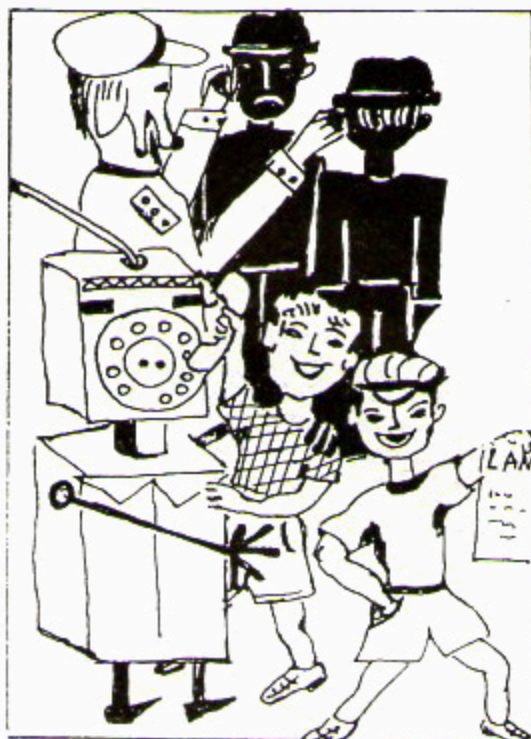
Estére biz' megéheztem.
Nagy zsíros kenyeret ettem,
s bekötözve útizsákom,
rám borult sok csodás álom...

FÜLFON TÓNI

Kisrikkancs kalandjai

Azt mondja a Rötyögőm,
Az én pici emböröm:
„Nézd, beteg lett Töhötöm,
A vasgyúró öcskösöm.
Úgy lángol az egész gyerek,
Mint ősszel a meggyült berek.”
A sarkon van Fülfon Tóni,
A mentőknek ő fog szólni.
Rohanunk a fülkébe,
De a füle letépve.
Kábel végén lóg a nyelve,
A pocakja szét van verve.
Ki tette ezt veled Tóni?!
De a fülke nem tud szólni,
Így hát tovább szaladunk,
Végül hoppon maradunk.
Töhötöm már majdnem elég,

Mire megjön a segítség.
Most megszólal Rötyögőm:
„A rongálót megölöm.
Ha barát vagy Kisrikkancs,
A szemeddel rám kukkancs!
Fülfon Tónit megvédjük,
Éjjel-nappal őrizzük.”
Egy szép, teliholdas éjjel,
Jön a sötét, két legénnyel.
Fülfon Tóni reszket, remeg,
Verik a rongy sihederek.
Ekkor vijjog a ripitya,
Rajta ül egy rendőrputya.
Tolvajokra bilincs kerül,
Fülfon Tóni kacag, örül.
Rötyögőmő ölelgeti,
Ki a fülét helyre teszi.

LANT

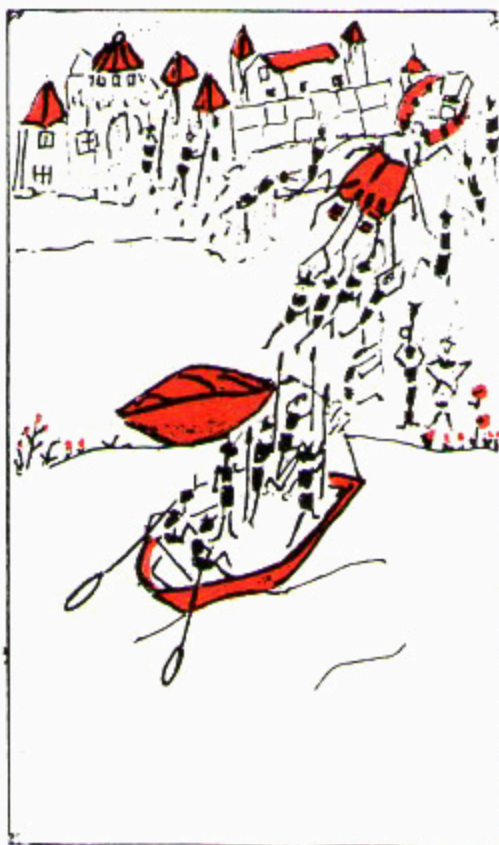
A TINÓDI KLUB
IRODALMI FOLYÓIRATA

Megjelenik kéthavonta
Főszerkesztő: NÉMETH DEZSŐ
Szerkesztőség: 1211 Budapest,
Ady Endre út 5.III./10.
Telefon: 114-7236
Kiadja a Tinódi Klub
Felelős kiadó: Dr. BORN MIKLÓS

A nyomtatás készült:
Az ALFAPACK Kft. nyomdájában,
1108 Bp., Újhegyi út 14.
Felelős vezető
Dr. BODÓ SZABOLCS
ISSN 0865-8633

Lapunk támogatója:

A NYÍREGYHÁZI
NYÍR-GÓLYA Kft.

Némethi Dezső

HANGYA HÁBORÚ

Mandulahéj hajójával
Hangyacapat hadba kel
Aranylevél vitorlásuk
Kicsitükrű tengert szel
Messzeségben kis hangyavár
Ahol páncélos nagy bogár
Dúlja várak rögfalát
Összedönti otthonát
A szorgalmas hangya népnek.

Mandulahéj hajójával
Hangyasereg öblöt ér
Hangya földre partraszállást
Rendel el a fővezér
Szalmaszál-pallón partraszállnak
Hangyakürttel trombitálnak
Felbolydul a hangyavár
Menekül a tankbogár.